

Sygn. akt II CNP 36/09

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 17 lipca 2009 r.

skargi J. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Okręgowego w P.

z dnia 14 czerwca 2007 r., wydanego w sprawie z wniosku J. S.

przy uczestnictwie A. S.

o podział majątku wspólnego

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wnioskodawca J. S. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 14 czerwca 2007 r., oddalającego jego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 25 stycznia 2007 r., którym ten ostatni Sąd dokonał podziału majątku wspólnego wnioskodawcy i uczestniczki A. S.

Wnioskodawca oparł skargę na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 212 k.c. – polegającego na nieprawidłowym określeniu wysokości należnych mu dopłat przez przyjęcie wartości majątku na podstawie opinii biegłego, pochodzącej z okresu pięciu lat wstecz, licząc od dnia orzekania w sprawie przez Sąd Rejonowy oraz na zarzucie naruszenia przepisów postępowania – art. 232 k.p.c., przez niedopuszczenie z urzędu dowodu z uzupełniającej opinii biegłego na okoliczność ustalenia wartości tego majątku w chwili orzekania.

Wnioskodawca podniósł, iż zaskarżone orzeczenie w wyniku naruszenia wskazanych wyżej przepisów jest niezgodne z art. 45 ust. 1 i art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji RP.

W skardze J. S. twierdził, że wydanie orzeczenia wyrządziło mu szkodę przez zaniżenie wartości towarów aptecznych, zawyżenie wartości naniesień budowlanych oraz nieuwzględnienie, że budynek posadowiony na działce nr 496/2 został wybudowany ze środków pochodzących z jego majątku odrębnego.

W konsekwencji skarżący wniósł o stwierdzenie niezgodności zaskarżonego postanowienia z prawem, to znaczy z przepisami art. 212 k.c. oraz art. 45 ust. 1 i art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji RP przez niewłaściwe określenie składników majątku wspólnego podlegającego podziałowi, a w związku z tym zaniżenie należnych mu dopłat i naruszenie zasady ochrony prawa własności.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, powinna zawierać szereg elementów konstrukcyjnych. Należą do nich:

- 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części,
- 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie,
- 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne,

- 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy,
- 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi,
- 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego dotyczy skarga wymaga złożenia przez skarżącego oświadczenia, że szkoda w jego majątku nastąpiła i wskazania rodzaju i rozmiaru tej szkody, a ponadto powołania lub przedstawienia dowodów ewentualnie innych środków uwiarygodniających jego twierdzenie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ., postanowienia tego Sądu z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, nie publ.; z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC z 2006/1/16, z 15 lutego 2006 r., IV CNP 7/05, nie publ.).

Skarga wnioskodawcy nie wypełnia tych wymagań, a w konsekwencji nie czyni zadość wymaganiu ustanowionemu w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Za swoją szkodę skarżący uznaje przyznanie mu zbyt niskich dopłat w wyniku wadliwego określenia wartości majątku podlegającego podziałowi – zaniżenia wartości towarów aptecznych, zawyżenia naniesień budowlanych oraz nieuwzględnienia, że budynek na działce nr 496/2 został wybudowany ze środków pochodzących z majątku odrębnego wnioskodawcy. Takie określenie szkody wymagałoby uprawdopodobnienia przez skarżącego, że rzeczywiście wartość składników majątku wspólnego w chwili orzekania była na tyle odmienna od przyjętej przez Sąd, że uzasadniałaby wyższe świadczenie należne wnioskodawcy. Przy tym kwestia nieuwzględnienia nakładów z majątku odrębnego wnioskodawcy nie pozostaje w związku z przedmiotem skargi, skarżący nie podnosi bowiem w podstawach skargi wadliwości ustaleń dotyczących nakładów (Sądy nie przyjęły bowiem, że wnioskodawca poniósł nakłady z majątku odrębnego), zarzuca jedynie naruszenie prawa poprzez ustalenie dopłat w oparciu o nieaktualne szacunki.

Skarżący nie przedstawił jednak ani nie zaproponował żadnego dowodu, ani innego środka wskazującego na nieaktualność wycen, na których oparły się Sądy I i II instancji, powołując się jedynie na oczywistość tego faktu, wynikającą z upływu czasu. Jak wynika z twierdzeń skargi, zarzuty skarżącego dotyczą w istocie oszacowania nieruchomości, które wchodziły w skład majątku wspólnego. Wartość nieruchomości zależy od wielu czynników, a jej zmiany w czasie nie przebiegają

w sposób oczywisty, który uznany by mógł być za fakt notoryjny. Uwiarygodnieniu faktu poniesienia szkody nie czyni zatem zadość suche zestawienie dat wydania opinii zawierającej wycenę z datą orzekania przez sąd, lecz konieczne byłoby dostarczenie porównawczych danych o zmienionej wartości tych nieruchomości, a przynajmniej o zmianach wartości innych porównywalnych nieruchomości.

Nie czyniąc tego skarżący nie wypełnił odpowiednią treścią jednego z kreatywnych elementów skargi, co uzasadnia jej odrzucenie na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.